

[Dohrmann]

Jeg sagde for lidt siden, at fremskridtspartiet mener, at alle former for tilskud er noget skidt, fordi det giver forvridninger enten på den ene eller den anden led.

Jeg vil godt stille et spørgsmål til forslagsstillerne – vi kan godt tage fru Lilli Gyldenkilde med – det rummer i hvert fald én forudsætning for, at vi vil stemme for, at staten slipper for denne udgift. Mit spørgsmål er: var det ikke langt bedre, om vi ophævede loven om ATP og lod lønmodtagerne få den løn, man nu engang bliver enige om, eller som er fastsat, således at hver enkelt lønmodtager selv får lov til at råde over de penge, man tjener, i stedet for at vi har en stor, stor ATP-fond og folk bliver snydt, så vandet driver af dem? Se, det vil være et konsekvent forslag. Hvis socialdemokratiet ville fremsætte det – måske efter lidt betænkningstid – skulle vi nok støtte det.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil godt sige til hr. Dohrmann, at hvis et flertal i folketinget konsekvent lyttede til de gamle, udslidte forslag, fremskridtspartiet har fået forkastet efterhånden flere hundrede gange her i tinget, så ville det være konsekvente ændringer i alt, hvad der foregik, men så var der ingen, der kunne forstå, hvad der foregik herinde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om voldsråmte kvinders dagpenget.

Af Elisabeth Bruun Olesen (VS) og Lilli Gyldenkilde (SF).

(Fremsat 2/10 85).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Efter forslaget skal kvinder, der siger deres arbejde op og flytter til en anden by på grund af vold fra mands eller samlevers side, ikke gennemgå en karantæne, før de kan få arbejdsløshedsdagpenge. Forholdet skal efter forslagsstillerens mening ligestilles med, at kvinden siger op for at følge ægtefællen, der har fået arbejde et andet sted. Der bliver specielt peget på gentagelsestilfælde, hvor kvinden kan blive stillet over for et krav om at præstere 5 ugers arbejde, før hun igen kan få dagpenge. Forslagsstillerne finder det forkasteligt at belaste kvinder, der i forvejen er i en presset situation, ved at pålægge dem en karantæne på 5 uger, før de igen kan få dagpenge.

Jeg er da helt klar over, at voldsramte kvinder er i en særdeles vanskelig situation, og jeg har naturligvis ikke noget som helst ønske om at gøre tilværelsen mere vanskelig for dem end højst nødvendigt, men selv om jeg har stor sympati for intentionerne bag forslaget, har jeg svært ved at se, at en regel som den foreslåede passer ind i dagpengesystemet. Det kan også i andre tilfælde virke hårdt at miste retten til dagpenge. Ud fra sociale hensyn kunne man i mange tilfælde argumentere for, at der burde udbetales dagpenge.

Hvis man imidlertid ønsker at bevare et arbejdsløshedsforsikringssystem ved siden af det sociale system, må man tage konsekvenserne, selv om det umiddelbart i nogle situationer kan virke hårdt. De grundlæggende principper i systemet er det vanskeligt at røre ved. Et af dem er, at dagpenge ikke må udbetales til et medlem, som uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde. Denne regel er nødvendig for at undgå misbrug af dagpengesystemet.

Jeg kan godt se, at det kan være vanskeligt ud fra sociale hensyn at forstå, at kvinder, der siger op og flytter til en anden by på grund af vold fra ægtefællens eller samlevers side, skal stilles anderledes end kvinder,

[Arbejdsministeren]

der siger op og flytter, fordi ægtefællen får arbejde et andet sted.

Hertil vil jeg sige, at det umiddelbart nemt kan konstateres, om en person flytter, fordi ægtefællen har fået nyt arbejde. En regel om, at medlemmer, der sagde deres arbejde op og flyttede på grund af vold fra ægtefællens side, ikke skulle have karantæne, ville være meget vanskelig at administrere for kasserne. Det ville være en umulig opgave for kasserne at kontrollere, om arbejdsophøret og flytningen nu også skyldtes vold fra ægtefællens side, og der ville dermed være skabt gode muligheder for at omgå dagpengereglerne.

Jeg er enig i, at voldsramte kvinder skal have økonomisk støtte. Jeg kan bare ikke gå med til, at det skal ske over dagpengesystemet, men mener, at det bør ske gennem bistandssystemet.

Jytte Andersen (S):

I socialdemokratiet har vi den opfattelse, at dette problem skal løses og også ville kunne blive løst, hvis ministeren havde været lidt mere imødekommende over for fru Elisabeth Bruun Olesens spørgsmål i arbejdsmarkedsudvalget.

Vi vil gerne medvirke til, at dette problem bliver løst. Det er helt uacceptabelt, at kvinder, der i forvejen er i en kolossalt vanskelig situation, møder endnu en barriere i forhold til muligheden for at skabe sig et rimelig godt liv efter at have været banket af deres ægtefælle måske igennem mange år. Det er faktisk et problem, vi er nødt til at løse. Det er jo ikke for sjov, at kvinder står i den situation, at de forlader måske deres hjemby, forlader deres børn, forlader et hjem, forlader familie og venner og flytter til en anden egn af landet. Det er ikke for sjov, og det er gud ske lov ikke så mange, der gør det, og derfor kan problemet ikke være så stort, at vi ikke kan løse det i fællesskab, hvis der vises rimelig smidighed og en vis hensyntagen.

Jeg synes, at ministeren endnu en gang bør overveje at komme med et løsningsforslag, der viser, at ministeren har noget at have sin sympati i. Disse kvinder kan ikke nøjes med, at der vises sympati her fra talerstolen, hvis der ikke samtidig sker nogle konkrete ændringer i bekendtgørelsen i arbejdsløshedslovgivningen. Der er andre eksempler på, at man går ud over det meget snævre

arbejdsmarkedspolitiske syn, altså de sociale og familiemæssige situationer, som ministeren selv var inde på, når en ægtefælle får mulighed for beskæftigelse i en anden by, så vi ser ikke nogen væsentlige problemer i og så på dette område at finde en løsning.

Vi vil opfordre ministeren til at vise imødekommenhed, og hvis den imødekommenhed ikke løser problemet på en kvalificeret måde, vil socialdemokratiet stemme for forslaget, når det engang kommer til anden behandling.

Houé (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Bo Kristensen, desværre er forhindret i at være til stede, skal jeg i stedet for ham sige, ikke hvad han har skrevet, men hvad jeg selv netop nu er nået frem til.

Forslaget, vi behandler, er for mig at se en uheldig sammenblanding af socialpolitik og arbejdsmarkedspolitik. Hvis et sådant forslag blev vedtaget, ville det gøre arbejdsløshedslovgivningen uoverskuelig og vanskelig at administrere. Det ville også få den følge, at kvinder, der har været udsat for vold, skulle lide den ekstra tort at skulle gå til deres arbejdsløhedskasse og forklare om de sociale begivenheder, som volden vel var et udslag af eller i hvert fald medførte.

Til den slags sager har vi det sociale system, og da der ofte i sådanne sager er børn involveret, børn, som man er nødt til at tage hensyn til, er det rigtige sted at behandle disse sager det sociale system.

Herudover vil der, hvis de nugældende regler ændres, være risiko for et misbrug, som ministeren påpegede. Hvor stort det måtte blive, kan ingen jo afgøre, men hvor meget vi end afskyr volden såvel mod mænd som mod kvinder, så må jeg for det konservative folkepartis vedkommende fastholde, at den sociale begivenhed, vold kan afføde, henhører under det sociale system.

Jeg må afvise forslaget.

Anders Poulsen (V):

På venstres vegne vil jeg gerne meddele, at vi har megen forståelse for den særdeles vanskelige situation, voldsramte kvinder kommer i, når de er nødsaget til at forlade arbejde og bopæl ét sted og flytte til en bopæl et andet sted og flytningen er nødvendig for at undgå

[Anders Poulsen]

voldelig forfølgelse. Vi har stor sympati for alle intentioner om at gøre disse kvinders vanskeligheder mindre, men når disse tilfælde skal placeres i forhold til vort arbejdsløshedsforsikringssystem, giver det en række afgrænsningsproblemer, en række omgælsmuligheder og en række tvivlstilfælde.

Venstre ønsker, at de grundlæggende principper i vort dagpengesystem ikke udhules af de forslag, som forslagsstillerne her fremsætter, og jeg må derfor på venstres vegne afvise beslutningsforslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Arbejdsministeren erkender, at de gældende dagpengeregler kan medføre, at kvinder, der siger deres arbejde op for at flygte til en anden by på grund af vold fra ægtemand eller samlever, kan risikere at blive udelukket fra dagpenge, indtil de igen har haft 5 ugers arbejde, men ministeren mener ikke, at kvinderne skal hjælpes igennem dagpengesystemet. Derfor har vi jo fra VS' og fra SFs side stillet dette forslag i håb om, at ministeren vil være til at tale med i denne sag.

For en kvinde, der er gift med en mand eller lever sammen med en mand, som får tilbudt arbejde i en anden by – og vi er vel alle sammen herinde enige i, at det er meget vigtigt, at man kan rejse derhen, hvor arbejdet er – har man indsat den helt rimelige bestemmelse i dagpengesystemet, som siger, at hvis hun ikke kan få arbejde med det samme, kan hun få sin understøttelse.

Når jeg nævner det, er det, fordi argumentationen her har gået på, at en social begivenhed ikke må medføre, at man ikke skal opfylde kravet om de 5 ugers arbejde. Men man kan vel med rette sige, at det da også er en slags social begivenhed, når man må flytte fra den ene by til den anden eller til et helt andet område for at skaffe sig arbejde, men det er da en glædelig social begivenhed.

Det andet er så en uheldig social begivenhed, og derfor skal den altså straffes. Ærlig talt, der er jo lagt straf nok på de mennesker, der her tales om. Jeg tror ikke, det er ret mange. Det er lidt vanskeligt at få opgjort, det må jeg ærlig indrømme, men jeg tror ikke, det er ret mange, for godt nok er der en del vold ægtefæller imellem, desværre, men det er dog alligevel begrænset, hvis man

ser på det samlede arbejdsmarked og inden for den gruppe, som vi her taler om.

Jeg synes, det ville være en retfærdigheds handling at sige, at hvis vedkommende ikke kan få arbejde med det samme i den nye by, så må vedkommende kunne få sin arbejdsløshedsunderstøttelse, hvis hun ellers opfylder alle andre betingelser, som hun skal opfylde, selvfølgelig. Det er jo forudsætningen.

Jeg synes, det er helt urimeligt at tale om, at dette problem skal løses over sociallovgivningen. Det er ikke noget, der skal løses over et erstatningssystem, for det bliver for kompliceret. Det drejer sig om 5 uger. Det drejer sig ikke om, at disse mennesker ikke kan få arbejdsløshedsunderstøttelse. Efter 5 uger er det stadig væk en social begivenhed, men så kan de altså godt få dagpenge, det skal man huske. Det drejer sig om 5 uger i en arbejdsløshedssituation. På trods af alt det fidelifut, der laves med arbejdsløshedsstatistikken i øjeblikket, er der altså så stor en arbejdsløshed, at det ikke er helt ligetil at gå ud og få de 5 ugers arbejde. Hvis det var det, var det ikke noget problem, for så ville vedkommende bare efter 5 ugers arbejde kunne blive fyret, og så ville hun få sine dagpenge.

Når jeg lægger meget vægt på det, er det, fordi jeg tror, det er meget vigtigt at få præciseret det her efter de velmenende ord, der er blevet sagt. Det drejer sig altså kun om de 5 uger, og da det kun drejer sig om få i antal, mener jeg ikke, det kan være et uløseligt problem.

Vi skal jo ikke glemme, at hvis vi først får denne gruppe hældt over i det sociale system, kan de blive hængende dér i årevis, og det kan betyde, at en hel familie kommer ind i en socialt dårlig cirkel, som den ikke kan komme ud af igen. Derfor tror jeg, at det på længere sigt vil være fornuftigt at bevare disse menneskers og disse kvinders tilknytning til arbejdsmarkedssystemet, som det sker gennem dette forslag, således at de ikke bliver bragt over på den socialt dårlige cirkels grund, hvor de kan køre videre i årevis, og hvor det kan ende med, at også deres børn kører videre i den dårlige sociale cirkel.

Jeg håber, at vi kan få andre boller på suppen af de næste ordførere, sådan at vi kan nå til den situation, som blev skitseret bl.a. af fru Jytte Andersen, at vi kan snakke os frem til en løsning på dette problem. Ellers må vi jo bede om at få forslaget ned til

[Lilli Gyldenkilde]

afstemning, og så må vi ud og skabe et andet flertal. Det skal vi af andre grunde også, men jeg synes, det er for dårligt, hvis ikke vi kan blive enige om denne lille sag, som ikke koster ret meget.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Det radikale venstre har ikke priincipielle indvendinger imod, at det forhold, at en kvinde, der mister sit job, fordi hun har været nødt til at flygte til en anden by på grund af vold fra en samlevende mand, betragtes som en fyldestgørende grund til arbejdsophør i forhold til dagpengeretten. Men der må opstilles et hensigtsmæssigt kontrolapparat. Om det overhovedet er muligt at opstille et sådant apparat, bør drøftes i udvalgsarbejdet med beslutningsforslaget.

Beslutningsforslaget, som det foreligger, er i øvrigt uheldigt formuleret og leder læsernes tanker hen på, at misbrug er nærliggende. Kvinder siger ikke deres arbejde op og flygter, hvis det er vold, der begrunder flugten. Jeg vil med mit kendskab til voldsramte kvinder mene, at rækkefølgen i så fald er: flugt, udeblivelse fra job eller sygemelding og derefter enten opsigelse fra arbejdsgiverens eller fra den voldsramte kvindes side. Den velovervejede situation, som er beskrevet i beslutningsforslaget, hvor man først siger sit arbejde op og derefter flygter til en anden by, kan efter min opfattelse lige så godt være en velovervejede flytning af andre årsager end vold, men lad det ligge.

Teksten kan i givet fald ændres, og lad os drøfte i arbejdsmarkedsudvalget, om det er muligt i praksis på hensigtsmæssig måde at løse den sammenblanding af arbejdsmarkeds- og sociale problemer, som dette forslag drejer sig om.

Duetoft (CD):

CD er enig med VS i formålet, nemlig at hindre, at nogle administrative problemer gør det endnu vanskeligere for voldsramte kvinder at komme ud af deres ulykkelige situation. Der er problemer nok for et menneske under de forhold, og samfundet bør ikke lægge yderligere sten i vejen for dem, måske nogle sten, der kunne tvinge de pågældende til at blive i et urimeligt og måske direkte farligt forhold.

Det er således ikke den gode vilje, der mangler, men vi bør vel også lægge vægt på de praktiske problemer, som ministeren påviser. Her skal jeg understrege vores glæde over, at ministeren har vist vilje til at finde andre veje til at løse problemerne, for det vigtigste må vel være, at de pågældende kvinders situation bliver lettet. Det må ikke så meget være et spørgsmål om, hvorvidt det sker på den ene eller den anden måde, og vi håber, ministeren vil påvise alternativer i udvalgsarbejdet.

Kofod-Svendsen (KrF):

Mit parti har forståelse for det af forslagsstillerne rejste problem, men jeg finder ikke, at de løsningsforslag, som man opstiller, fuldt ud er gennemarbejdet. Men forhåbentlig kan det lade sig gøre under det videre udvalgsarbejde.

Dohrmann (FP):

I modsætning til de fire konservative regeringspartier og de tvivlende radikale ser vi egentlig med stor sympati på det foreliggende forslag. For ikke så længe siden var der i fjernsynet en kvinde, som fortalte om, hvilke problemer hun havde haft i forbindelse med sin tidligere mand, var det vist nok, og her havde samfundet langtfra givet kvinden den nødvendige beskyttelse.

Jeg må ærligt tilstå, at jeg kender ingen konkrete tilfælde, som har gjort dette forslag påkrævet, men jeg går ud fra, at ordføreren for forslagsstillerne om et øjeblik fortæller os lidt om det. Hvis der er et problem, bør folketinget ændre det. Jeg godtager ikke den undskyldning, som ministeren og flere ordførere er kommet med om, at som systemet er indrettet, kan det ikke lade sig gøre. Hvis det ikke kan lade sig gøre efter det system, vi har, så må man ændre systemet, og det er alene folketingets opgave. Så derfor tæller den undskyldning ikke.

Det samme gælder misbrug. Selvfølgelig må ordningen ikke misbruges, hvis den bliver gennemført, men også det må man selvfølgelig kunne træffe sine foranstaltninger imod.

De kvinder, der er ude i den slags vanskeligheder, skal selvfølgelig hjælpes som alle andre, og undskyldningen med, at systemet duer ikke, som det er indrettet, holder ikke.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at besvare hr. Dohrmanns spørgsmål. Problemet er blevet rejst konkret i Ålborg, hvor nogle kvinder i krisecenteret deroppe har været ude i den situation, at de har mistet dagpengene i 5 uger, fordi de har fået karantæne.

Jeg vil takke ordførerne specielt fra socialdemokratiet og fra det radikale venstre og også fra fremskridtspartiet, som ud over – som alle andre – at have meget stor forståelse for den ulykkelige situation, voldsramte kvinder er i, konkret ville være med til at afhjælpe problemet, også over arbejdsløshedsforsikringen.

I virkeligheden mener jeg slet ikke, at forslaget burde være kommet ned i salen. Jeg mener, at problemet burde have været løst ved, at arbejdsministeren havde vist sig mere imødekommende og havde ændret det administrativt. Så kunne man have sidestillet det med, at man må flytte til en anden by på grund af, at ens ægtefælle eller samlever får et arbejde, eller i øvrigt også med, at ens ægtefælle eller samlever påbegynder en længe-revarende uddannelse i en anden by. Det burde kunne være løst gennem en ændring i bekendtgørelsen.

Det kunne det altså ikke, så derfor er det blevet taget ned i salen, og det glæder mig, at det ser ud, som om der er et flertal for at hjælpe disse kvinder på den ene eller den anden måde, således at de ikke skal have de 5 ugers karantæne.

Jeg vil gerne i udvalgsarbejdet være med til at diskutere, om det, de radikale ønsker, nemlig et hensigtsmæssigt kontrolapparat, kan udformes. Hvis der er nogle uheldige bemærkninger rent sprogligt i forslaget, er VS selvfølgelig meget, meget villig til at ændre bemærkningerne. Det er jo ikke udformningen af bemærkningerne, der er det afgørende, men selve indholdet, dette, at vi hjælper kvinderne.

Det forfærdelige i denne situation er jo, at ud over de 5 ugers karantæne, som kvinderne får, kan de risikere i gentagelsestilfælde helt at blive udelukket fra dagpenge i indtil 5 uger, hvis de altså får arbejde igen. Hvis de ikke kan skaffe sig arbejde igen med det samme, må de gå på socialhjælp i en periode, indtil de får arbejde og gennem arbejde normalt af 5 ugers varighed kan bevise deres

fortsatte tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er jo en hård straf at få ud over, at man er i en situation, hvor man er hårdt ramt fysisk og også psykisk. Måske har manden i den by, hvor man har boet, opsøgt én på ens arbejde. Jeg har fået at vide fra Grevinde Dannerstiftelsen, at man ofte er udsat for, at de kvinder, der har arbejde, faktisk bliver chikaneret utrolig meget af deres mand på arbejdspladsen, hvor han opsøger dem, eller overfalder dem, når de går fra og til arbejdet.

Så er spørgsmålet, hvor mange dette egentlig vil handle om. Jeg har undersøgt kvindernes tilhørsforhold til arbejdsmarkedet gennem Dannerhuset i København, og det er nok et billede, der nogenlunde kan gælde for hele landet.

I Dannerhuset i København havde 43,2 pct. af kvinderne tilknytning til arbejdsmarkedet. Af disse havde de 26,2 pct. arbejde; det vil altså sige godt en fjerdedel, og det er i så tilfælde dem, det overhovedet handler om. Så var der 14,7 pct., der var arbejdsløse med dagpengeret, 2,3 pct. fik sygedagpenge, og 26,2 pct. var på bistandshjælp. Det vil altså sige, at det cirka er en fjerdedel af de kvinder, der har tilknytning til Dannerhuset og henvender sig på Dannerhuset, der kan komme i den situation, vi taler om. Nu er der selvfølgelig andre kvinder end dem, der henvender sig til krisecentrene, der kan komme ud for denne situation, men alligevel; det er vel nogenlunde det billede, vi kan regne med.

Jeg er også glad for, at det ser ud, som om der er et flertal, der mener, at vi kan sidestille de to situationer, hvor kvinden flytter. Man kan måske udtrykke det på en anden måde og f.eks. lave en tilføjelse til bekendtgørelsen, hvorefter kvinder, der bliver nødt til at flygte til en anden by – på hvilket tidspunkt det så end sker, lad os ikke skændes om det – på grund af mandens eller samleverens vold, ikke vil blive udsat for en karantæne.

Konkluderende vil jeg slå fast, at vi takker især socialdemokratiet og det radikale venstre samt fremskridtspartiet – og undskyld, CD. Det har jeg lige fået at vide, det overhørte jeg; det var ikke med vilje.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra medlem af folketinget *Anne Grete Holmsgård*, der har orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv, har jeg modtaget meddelelse om, at hun fra og med den 1. november atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Pernille Falcons*, hverv som midlertidigt medlem af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Fra medlemmer af folketinget *Estrup* og *Tommy Dinesen*, der har orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv, har jeg modtaget meddelelse om, at de fra og med den 3. november atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Inger Marie Bruun-Vieros* og *Birthe Nielsens* hverv som midlertidige medlemmer af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Fra medlemmer af folketinget *Hanne Severinsen*, *Ole Berni Henriksen*, *Arne Bjerregaard* og *Ivar Nørgaard*, der har orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv, har jeg modtaget meddelelse om, at de fra og med den 4. november atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Anders Poulsens*, *Iversens*, *Glønborgs* og *Hans Jørgen Jensens*, hverv som midlertidige medlemmer af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Medlemmer af folketinget *Annelise Gotfredsen*, *Pelle Voigt* og *Svend Auken* har meddelt mig, at de som følge af deltagelse i FNs 40. ordinære generalforsamling ikke vil kun-

ne give møde i tinget i mindst 7 dage, hvorfor de anmoder om orlov på grund af udsendelse i offentligt hverv fra og med den 5. november samt om, at stedfortræderne må blive indkaldt.

Medlem af folketinget *Skrumsager Skau* har meddelt mig, at han som følge af deltagelse i FNs 40. ordinære generalforsamling ikke vil kunne give møde i tinget i mindst 7 dage, hvorfor han anmoder om orlov på grund af udsendelse i offentligt hverv fra og med den 6. november samt om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Kommunaludvalget (24/10 85):

Udtræder: Jørgen Lenger (VS)

Nyt stedf.: Pernille Falcon (VS)

Kirkeudvalget (24/10 85):

Udtræder: Iversen (KF)

Nyt medl.: Alice Brask (KF)

Landbrugsudvalget (24/10 85):

Udtræder: Iversen (KF)

Nyt medl.: Alice Brask (KF)

Udenrigsudvalget (24/10 85):

Udtræder: Iversen (KF)

Nyt medl.: Alice Brask (KF)

Forsvarsudvalget (24/10 85):

Udtræder: Iversen (KF)

Ny stedf.: Alice Brask (KF)

Nordisk Råd (24/10 85):

Udtræder: Iversen (KF)

Ny stedf.: Alice Brask (KF)

Forskningsudvalget (24/10 85):

Udtræder: Alice Brask (KF)

Nyt medl.: Iversen (KF)

Miljø- og planlægningsudv. (24/10 85):

Udtræder: Alice Brask (KF)

Nyt medl.: Iversen (KF)

Det politisk-økonomiske udvalg (24/10 85):

Udtræder: Alice Brask (KF)

Nyt medl.: Iversen (KF)

[Fjerde næstformand]

Markedsudvalget (24/10 85):

Udtræder: Alice Brask (KF)

Ny stedf.: Iversen (KF)

Udv. vedr. dansk sikkerhedspolitik (24/10 85):

Udtræder: Alice Brask (KF)

Ny stedf.: Iversen (KF)

Det udenrigspol. nævn (24/10 85):

Udtræder: Alice Brask (KF)

Ny stedf.: Iversen (KF)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 29. oktober 1985 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 17.23
